

Almanach Sedm střípků duhy

K O B R A

PŘÍLOHA KOBRY *** ZÁŘÍ 2008

Citát inspirující:

Po přečtení almanachu „Sedm střípků duhy“ mohu konstatovat, že „sedmička“ je v tomto případě opravdu šťastným číslem, jičínský literární spolek LiS udělal na své cestě za kulinařským uměním pořádný krok dopředu.

Jindra Lírová

SEDMKRÁT úvodem... SEDMIČKA je prý šťastné číslo

SEDM je také autorem a autorkou šestého almanachu Literárního spolku LiS při Knihovně Václava Čtvrtka v Jičíně. SEDM střípků ze své tvorby vám nabízejí začínající i zkušení tvůrci a stejně tak jako duha i oni mají své barevné spektrum, SEDM pohledů na současný svět.

SEDM střípků duhy navazuje na pět předchozích almanachů, a to: Pod Valdickou branou (1992), Kroky a klopýtání (1994), Mýma očima (1997), Deset let (2000) a Striptýz duše (2001).

Po SEDMI letech od posledního almanachu se před vámi odhaluje SEDM lidí - tvůrců, snažících se nahlédnout do všech zákoutí duše člověka počátku 21. století.

SEDM lidí SEDMI profesí, od studentky po zralé stáří, SEDMKRÁT otvírá svůj tajný šuplík plný citu, naděje a pokory. Nejméně SEDM (ale zcela určitě víc), SEDMDESÁT SEDM, SEDM set SEDMDESÁT SEDM, SEDM tisíc ... spokojených čtenářů bych přál almanachu SEDM střípků duhy.

A věřím, že nebudeme muset čekat SEDM dlouhých let na SEDMÝ almanach LiSu.

Václav Franc

STRÍPKY DUHY Z JIČÍNA

Prestižní otázkou každého literárního autora, a je lhotečné, zda se jedná o začátečníka, či zkušeného harcovníka, je dostat práce ke čtenářské veřejnosti, nejlépe knižně. O tom, jak je těžké prorazit a dočkat se knižního vydání svého díla, může vyprávět snad každý literát a mohly by o tom být napsány další romány. Mnozí si svých básní, próz či dokonce románů na stránkách knih nedočkají nikdy.

K těm šťastnějším patří členové Literárního spolku LiS při Knihovně Václava Čtvrťka v Jičíně. Její péčí právě vyšel polygraficky vkusně vybavený almanach tohoto spolku s názvem Sedm střípků duhy.

V úvodu almanachu se dočteme, že je v pořadí šestý a od vydání posledního uplynulo sedm let. Zdálo by se, že pro autory čekat sedm let na vydání svých děl je doba velmi dlouhá. Domnívám se ale, že kvalitě sborníku prospěla, neboť z rozsáhlé tvorby každého z autorů se podařilo „vyzobat“ jen zlatá zrnka.

Ve sborníku se představuje sedm LiSáckých autorů, dalo by se říci stálic jičínského literárního nebe.

Václav Franc, zubní lékař, člen Obce spisovatelů, nadšený pořadatel řady literárních akcí, z nichž nejznámější je festival literárního humoru Řehečská slepice, se představuje humornou povídkou, úryvkem z rozsáhlejší novely a několika básněmi. Zejména dojemné verše Mamce jsou velmi silné.

Josef Jindra, je podle data narození doyen spolku, jeho verše i prózy znějí ale velmi mladistvě. Sdělností mě zaujal především Sonet o návratu do trní.

Ilona Pluhařová čerpá náměty povídek z povolání učitelky, a tak má příběhy doslova nabitě humorem (zejména Copatá holka), čtivé a příjemně osvěžující.

Bohumír Procházka, v literárním světě známý pod přezdívkou proChor, opět čtenáře svých povídek přesvědčuje, že v humoru čerpajícím ze života je jeho autorská síla. Třeba u Chvály hlíny se čtenář opravdu od srdce zasměje.

Zkratkovité verše Hany Runčikové, nejmladší autorky ve sbírce, působí svojí svěžestí a lehkostí mezi prózami a básněmi kolegů jako rozhozené zářivé střípky duhy z názvu almanachu.

Určitě by si zasloužila vlastní samostatnou sbírečku, již by například Piano či Za svítání slušely.

Neméně pěkné jsou básně Václava Teslíka, který v nich vyslovuje prožitky zralého muže, zároveň ale sází na originalitu básnických metafor a sílu jazyka (jsem tulák bez nohou a toulám se jen tak tou modrou oblohou...).

Petr Veselý, ač netouží po úspěších v literárních soutěžích, jak se dočteme v jeho curriculum vitae, by si na nich uznání jistě vydobyl. Třinácté znamení, Panenka, Kráska i Lest si pozornost čtenáře určitě zaslouží.

Nezbývá než popřát autorům i almanachu, aby náklad sto padesáti kusů (není příliš skromný?) byl rychle rozebrán a našel vděčné čtenáře.

Honza Řehounek

<p style="text-align:center">SEDM AUTORŮ PO SEDMI LETECH aneb SEDM STŘÍPKŮ DUHY</p>

Mám před sebou nových almanach, vydaný Knihovnou Václava Čtvtka v Jičíně, ve městě, jež právě díky zmiňovanému spisovateli novým tvůrcům literárního řemesla nesmírně přeje...

Bylo mi potěšením seznámit se s pracemi neboli „sedmi střípky“ autorů, které osobně znám díky pořádaným poetickým setkáním v tomto pohádkovém kraji. Nebylo pro mne ani těžké vžít se v pocity jemných dívčích vyznání až po elegantně a decentně podané pokrmy z kuchyně zralých a zkušených poetů a prozaiků.

Nový almanach je při servírování veršů i prozaických útvarů obezřetný a nabízí čtenářům jednotlivá sousta promyšleně a s cílem. Při jejich konzumování se nemůže čtenáři stát, že by se sousta přejedla. Jména autorů se střídají, vážnou tvorbu oživují odlehčená a humorná vyprávění, vyznání lásky je prostoupeno pojednáním o smyslu existence, lidských hodnot a duševního bohatství.

Své hodnocení začnu u nejmladších autorů, resp. auterek.

Hana Runčiková je talentovanou autorkou, která přes své mládí ví, o čem chce psát, překvapivě staví své odpovědi nad

nastíněnými otázkami do závěrečné pointy. Zaujala mě čistota a zajímavé prostřídávání rýmů, ale i svěží pohrávání si se slovy, vyjadřující křehkost a zranitelnost citů. Ve svých verších podává téma lásky neotřele, s fantazií, a dokáže tak osvěžit čtenářovo nitro už jenom pouhým zamyšlením nad rozličností jejich podob. Její tvorba mě zaujala, autorka má před sebou dlouhou cestu, kterou se může směle vydávat dál pro svou neotřelost a nová objevování.

Ilona Pluhařová, ač prozaička, je dle mého názoru poetkou životních příběhů. Úsměvný a přitom vážný podtext, se kterým si dokáže bez problémů poradit, je nabízen ve spleti drobných epizod, lehce a přitom vyzrálé dovedených do šťastného konce, pravdivě, nevyumělkovaně, tak, jak to dokáže jen odvážné mládí. Maluje své postřehy všedního života na plátno současnosti, bez kýčovitých ostrých barev, tlumeně, nerušivě a po svém. Těším se na její další práce.

Václav Teslík je typem nevšedního autora, poety, který se snaží vyjádřit své city bez příkras, „natvrdo“, podobně, jak známe z vyjádření Františka Gellnera nebo Jiřího Ortena. Troufla bych si skoro říci, že stojí někde napůl mezi těmito dvěma básníky. Otázky citů u lidí, jimž nebylo dopřáno prožívat osobních požitků stejně, jako zcela zdravým vrstevníkům, znějí smutně, avšak pravdivě a rozhodně nutí k zamyšlení. Samotná hořkost života nepotřebuje množství květnatých slov, nabízí se sama, s odvahou i odhodláním, s nadějí i pokorou. Někdy je protknuta zdařilým neotřelým výrazem („Ani slzy, ani pláč“: /Dnešní noc obléká naše stíny/ dali jsme jí lásku na kabát/.

Václav Franc, duše jičínského literárního spolku, je autorem vyzrálým, obratným a zkušeným. Daří se mu jak na poli prózy, tak poezie. V jeho nitru je skryto neuvěřitelné bohatství citů a barvitosti. Dokáže pracovat úsporně, přímo vzorově si poradí s popisem postav i prostředí, pracuje s dějem díky zvládnutí literární teorie i praxe. Jeho tvorba je stále nová, osvěžující, vospělost autora směle přesvědčuje o smyslné probádanosti jeho literární krajiny a správnosti nastavených směrvek na cestě jeho dalšího literárního vývoje. Zajímavé je, že ve svých vyprávěních čerpá mnohé ze svých zážitků, nemůže se proto u něho objevit jakákoliv forma literární strnulosti (autorova zkušenost hráče fotbalu, důvěrná znalost rodinného prostředí aj.)

Petru Veselému se daří ve všech předložených básních podat svědectví o smyslu krásy, uplynulého dětství a lásky. Skrytá tajemství zvěrokruhu („Třinácté znamení“) dokazují sílu a velikost Božích přikázání. Autor se úsporně a bez obalu pokouší čtenáře donutit k zamyšlení nad smyslem bytí, které má několik podob a dokáže najít odpovědi na nastíněné problémy („Kráska“; „Třinácté znamení“).

Bohumír Procházka (známý pod přezdívkou Prochor), je přes svou veselou povahu typem autora, který se ve své tvorbě dokáže dotknout citlivých témat s vážností i chápavým nadhledem. V almanachu se představuje třemi drobnými prozaickými útvary, zaměřenými na tematiku ženství. Prochor, známý čtenářům z mnoha dalších mediálních prostředků, zůstane ve svém projevu pokaždé svůj – upřímný, citlivý, něžný, křehký i zranitelný, na dnešní dobu „dušičkou velice vzácnou“, chápavou a nesmírně lidskou. Jeho, ale i tvorba Václava France a Ilony Pluhařové, by si zasluhovaly širšího uplatnění např. v rozhlasové tvorbě.

Budu držet palce!

Nakonec jsem si nechala hodnocení elegantního a příjemného autora, Josefa Jindry, skvělého a přemýšlivého člověka. Ať již začal s prezentací literární tvorby kdykoliv, pokaždé jeho vyjádření zaujme znalostí problematiky v popisovaném ději („Chvála hlíny“; „Kozlí láska“), ale i obrazotvorností jeho básnického vyjádření („Milenka letní noc“; „Letní hřbitov“). Dokáže novým způsobem ztvárnit i přísný poetický útvar, jakým je sonet /“Sonet o návratu do trní“; „Sonet o smutném oharku“).

Po přečtení almanachu „Sedm střípků duhy“ mohu konstatovat, že „sedmička“ je v tomto případě opravdu šťastným číslem, jičínský literární spolek LiS udělal na své cestě za kulinářským uměním pořádný krok dopředu.

Jsem přesvědčena, že předložené práce dokáží čtenáře zaujmout a nově vydaný sborník se stane oblíbenou četbou mnohých z nás.

V Mělníku 28. července 2008
Jindra Lírová

SEDM DOBRÝCH ZPRÁV

Nad almanachem jičínského Literárního spolku LiS mě napadly nejprve dvě zprávy, jak se vousatě vtipkuje, jedna dobrá a jedna špatná: Tou první je, že se stále píše, že nejen v Praze nebo jiných více či méně proslavených městech žijí lidé, kteří neúnavně píšou básně, povídky, romány nebo něco mezi tím nebo něco tomu podobného.

Tou druhou, jak jinak než špatnou zprávou, je poněkud vtíravý pocit: a kdo to po nich bude číst?!

Věřím, že i v LiSu si podobným uvažováním prošli, ale zřejmě moudře usoudili, že na špatné zprávy je času vždycky dost, že ty dobré mají přednost a že i posloupnost těch různých sdělení je přece jen optimistická: nejdříve musíte něco napsat, pak vydat a pak se teprve uvidí, kolik lačných či lhostejných čtenářů se najde nebo také nenajde.

A vždycky je nakonec možné poslat to napsané a vytištěné do světa, přinejmenším mezi přátele, známé, příbuzné a ty další psavce z více či méně proslavených měst a míst. Ale je to také jako v tom jiném vousatém bonmotu: abychom se mohli bát stáří a smrti, musíme se nejdříve narodit. A abychom měli o čem psát, musíme nejprve něco prožít. A nezáleží příliš na tom, jestli je nám pár let přes sedmdesát nebo dvacet, jak je také věkový rozptyl sedmi autorů a autorek zastoupených v tomto almanachu.

To je tedy třetí zpráva – všichni tu něco prožili a všichni dokázali ten svůj prožitek vtělit do slov, veršů a vět. Poznává se to vlastně paradoxně i z toho, co v knížečce chybí. Nenašel jsem žádné umělé, vykonstruované básně, poezii, kde by bublaly imaginární potůčky, dramatické, ale vlastně prázdné prózy s krkolomným dějem nebo smrtelně vážná sebestředná vyprávění o vlastním egu. Četl jsem triptych Monika I,II a III Bohumíra Procházky a bavil jsem se nad příhodami jedné neohrabané dívky, jako bych tu dotyčnou včera někde potkal, jako by možná někde žila a blbla poblíž. Probíral jsem se vesměs drobnými, reflexivními básněmi nejmladší autorky Hany Runčikové s podobnou tichou radostí, s jakou čteme velkou klasickou českou milostnou poezii. To nevadí, Hanko, že už občas některé verše někdo napsal před tebou ...

Čtvrtá zpráva je tedy o tom, že almanach je vskutku čtivý, a ať už to bylo záměrné nebo se „jen“ tak sešly příspěvky, na čtivosti mu přidává také odstup a místy nadsázka a ironie, které prosvítají z více příspěvků, ať už prozaických či básnických. A je dobré a účinné, pokud ironii namíříme sami na sebe, byť původně byl na místě třeba vztek, že se cosi nevydařilo, nepovedlo, nebo že k jiným byl a je osud šťastnější a milostivější. A tak Ilona Pluhařová píše o trampotách začínající učitelky a dokáže se „shodit“ víc než ti její rozjívění devátáci, zatímco Václav Teslík píše svou Smutnou píseň veselého chlapce a jiné písně postavené na životních paradoxech.

To, co snad nepřesně, ale stručně mohu označit jako humor, je pátým poselstvím, ale určitě patří v pořadí důležitosti na přednější místa. Václav Franc a Josef Jindra přispěli verši i prózami, z nichž je patrná jak životní, tak literární zkušenost, ale také neutuchající chuť znovu přispět ke společnému literárnímu dílu, byť oba již dříve využili i jiné publikační možnosti.

Zdá se tedy, že dobří autoři se do almanachů LiSu stále vracejí – a to je šestá zpráva. Pokud se nepletu, nezmínil jsem zatím sedmého autora, Petra Veselého. Z jedné z jeho básní, jmenuje se Kráska, jsem vybral a malinko poupravil několik veršů a použil bych je jako zprávu sedmou a závěrečnou, zprávu o tom, že almanach Sedm střípků duhy vyplouvá ke čtenářům a nakonec vskutku není důležité, kolik těch čtenářů bude, ale spíš co jim knížka hezkého přinese:

„Proplul Jičínskou branou/
hrdou přídí/
víří jarní vzduch/
na kapitánském můstku/
opilý Amor...a vůkol samí trosečníci.“

Vladimír Píša

SVŮJ NÁZOR NA ALMANACH NAPSALI:

Jan ŘEHOUNEK – člen Obce spisovatelů, autor několika knih pro děti i dospělé (např. o Bohumilu Hrabalovi, pohádky – Pravda pravdoucí, atd.), organizátor Knižního veletrhu v Lysé nad Labem.

Jindra LÍROVÁ – členka Obce spisovatelů, členka Pegas Mělník, autorka několika sbírek poezie (např. Večerní benefice, Na život zatím nenadávám, Podzimní pozvánky atd.), porotkyně poetické soutěže Mělnický Pegas.

Vladimír PÍŠA – člen Kruhu autorů Liberecka (KAL), skupinového člena Obce spisovatelů, porotce řady literárních soutěží.

Sponzoři almanachu:

Agropodnik a.s. Jičín, Sklopísek Střeleč a.s., Perseus a.s. Běchary a Vladimír Úlehla z Jičína.

Publikace byla vydána s finanční spoluúčastí Města Jičína.

KOBRA

Kulturní občasník regionálních autorů

Vydává Literární spolek při Městské knihovně v Jičíně
jako interní tiskovinu.

Připravil : Václav Franc, K Hájku 1724, 509 01 Nová Paka

Příloha KOBRY – září 2008.

(7. září 2008)

www.kobra.zde.cz